

hiše v Trsti. Nekateri so trdili, da bo kosil na postaji v I. razredu restavracije. Jaz pa sem temu oporekal in dejal, da ima cesar svojo kuhinjo, svoje kuharje in da bode kosil v vagonu. Še prav zameril sem se restavratêrju, ker sem mu

rekel, da njegova gospa ne zna tako kuhati, kakor znajo na cesarskem dvoru. In jaz sem res tudi pravo pogodil. Kdo bo učil starega vojaka, ki je bil že v ognju za cesarja? — I no, čakali smo, pogovarjali smo se, dokler se tovariši

Beatrika Cenci. (Po sliki Guida Renija.)

polagoma ne poizgubé iz gostilne, jaz pa ostanem sam in premišljam, kako bi človek vreden postal okusiti cesarjevega kosila. Tako prijetne misli so se sukale okrog moje glave in dišalo mi je — ne vem ali iz restavratêrjeve ali iz

cesarjeve kuhinje, ki je bila tisti čas še precèj daleč od Šempetra. Kaj, misli si Jurij, po ženskih se dá včasih marsikaj doseči. Zato mi brž pride na misel Rokceva Micika, ki je služila pri postajnem načelniku. Brž vstanem, plačam